

カラス KARASU キッズ Kids

1 CAOS A HOKKAIDO

A PARTIR D'UNA IDEA ORIGINAL
D'AUREN

TEXT:
AYMERIC JEANSON

ILLUSTRACIONS:
AUREN

LAROUSSE

WAKKANAI

RUMOI

SAPPORO

MURORAN

SETANA

HAKODATE

MONBETSU

ABASHIRI

OBIHIRO

NEMURO

ILLA DE HOKKAIDO
北海道島

Hokkaido és una illa al nord de l'arxipèlag del Japó. En una petita població envoltada de camps i del mar, s'alça l'escola primària del Cirerer Blanc. Una bona colla d'alumnes hi viuen feliços.

KINTARŌ
きんたろう

HINA
ひな

PLATJA DE MURORAN
室蘭市のビーチ

TAKESHI (TAKÉ)
たけし

YASUO
やすお

チヨキ
チヨキ

ママ
KARASU キッズ
Kids

PAF!

HE, HE, HE!

CAPÍTOL 1

UNA PRIMAVERA GAIREBÉ PERFECTA

Per ser el mes d'abril, el sol de mig matí pica amb força al pati. Però, no és pel sol que sua el noi i se li enganxa un floc de cabells verds al front. Damunt seu, el cirerer florit cobreix el terra amb un brodat d'ombra.

–Bones notícies, pagerol: tens la sang vermella de debò!

D'un gest instintiu, l'alumne s'eixuga el nas inflat i es queda cargolat a terra.

A vint metres, la Hina ha deixat de prestar atenció a la conversa animada de les seves amigues. Observa l'escena que té lloc darrere el menjador, d'amagat dels professors, amb els punys tancats. Com passa sovint, els tres brètols de sempre, d'un curs més que la Hina, s'acarnissen amb la seva víctima preferida, el Yasuo. Tot i que no coneix gaire bé aquest noi una mica estrany, van a la mateixa classe.

El líder, el Nobuo, riu mentre comprova amb la punta de la sabata la resistència de la seva víctima, que no es mou de terra. La Hina s'esgarrifa. Malgrat que no alça un pam de terra i que va un curs avançada, l'horror de la injustícia que sent és tan gran que s'ha de retenir de... Al seu voltant, les rialles semblen piulades d'ocells. Ocells incapaçs d'obrir els ulls al que els envolta. I pels quals, si hem de ser sincers, la noia no sent cap amistat. Tot i així, prova de raonar: no és ni de bon tros la primera vegada que presencia una escena com aquesta des de l'inici del curs.

Llavors, per què hi hauria d'intervenir avui? A més a més, són tres! És perillós. I aquest Yasuo és tan... estrany!

La Hina no troba resposta a la seva pregunta. Tant és... De fet, ja ha pres la decisió. Després d'adreçar un lleu somriure de disculpa a les amigues, es gira i entra en el gran cercle de llum que la separa del menjador.

–Què vols, *kokeshi*?¹ Que has perdut la pinta?

La Hina es posa una mica vermella amb l'escarni. Ho sap prou bé, a la mare i les germanes els encanta pentinar-la com una nina... Però, amb això, no n'hi ha prou per fer-la marxar.

–I tu, amb només dos anys més que jo, ja et creus un *sensei*?²

Tot just quan acaba de dir aquestes paraules, s'adona de l'escena: al costat d'aquesta mena de búfal, ella és un tap de bassa! La cara del seu

1. *Kokeshi*: nina tradicional japonesa.

2. *Sensei*: mestre, savi.

interlocutor apareix entre el fullam. Però, la noia no li treu els seus ulls negres del damunt... I funciona.

–Mmm... Jo... Però, què t’has cregut, a tu no t’han ensenyat a mostrar respecte als teus...

–El mateix respecte que el que mostreu al Yasuo?
–replica la Hina tallant-li la paraula.

Un llampec travessa la mirada del galifardeu del cap rapat, alhora que un somriure burleta li estira els llavis tallats.

–Ha, ha, ha! Has vingut a salvar el follet? S’hauria hagut de quedar al seu poble de mala mort!

–Ah, sí? I què t’importa, a tu, si la seva família fa poc que s’ha instal·lat a Muroran? Que potser tu ets de Hokkaido de soca-rel?

–Vols parar amb les teves preguntes insolents? Aquest xaval estrany ens va insultar el primer dia d’escola i...

–Us va insultar? I no trobes curiós que volgués provocar precisament els més grans de l’escola?

Per poc no se li escapa de dir «i els més rucs» també.

El noi reprimeix un gest d’irritació.

–Perds el temps defensant aquest pagerol. I, a més, amb aquests cabells que té...

–Jo de tu evitaria parlar de cabells. Perquè ell almenys en té.

Tocat i enfonsat.

Lluny, damunt seu, una gavina vola al cel blau mentre el

galifardeu, amb la boca oberta, busca una resposta en va. La Hina alça la barbata, es gira d'esquena al noi i es dirigeix cap al Yasuo, que continua estès a terra.

–Estàs bé?

Els ulls del noi, amb reflexos grocs, la miren amb prou feines.

–Me'n sortiré –remuga amb la veu ronca.

Quan s'aixeca, àgilment, només se li contreuen els músculs de la mandíbula. Deu estar acostumat a rebre cops.

–Ei, però tu qui t'has cregut que ets?

La veu, darrere seu, trenca el silenci de cop, segura de la seva força. És el Nobuo, el cap i el més forçut dels tres. La Hina fa una ullada ràpida al seu voltant per buscar ajuda, perquè els tres brètols els acaben d'envoltar. L'angle mort del menjador els continua tapant... Per instint, els petits s'han col·locat esquena contra esquena. És la millor manera de fer front a una banda rabiosa, la Hina recorda haver-ho llegit en algun lloc.

De cop i volta, les feres passen a l'acció. El noi dels cabells verds rep una bufetada que podria estabornir un os, mentre el braç d'un dels galifardeus aferra la Hina pel coll... i l'aixeca aparentment sense esforç. Els peus de la noia no toquen a terra. Furiosa, es posa a tirar guitzes amb totes les seves forces, però no provoca sinó una rialla burleta. Al cap d'un moment, el Nobuo l'estampa contra la paret del menjador.

–I ara, *kokeshi*? T'has quedat sense llengua?

La Hina, impotent, es conté les llàgrimes de ràbia. Com un insecte clavat a la paret, no pot fer res per alliberar-se... I encara menys per ajudar el seu company. I pensar que havia tingut la idea de... Ja no sap què fer. El Nobuo, amb un gran somriure als llavis, alça tranquil·lament la mà per deixar-la caure damunt d'ella...

De sobte, la melodia del timbre que indica el final del pati interromp el gest del noi. A l'acte, el Yasuo, com si hagués recuperat l'esperança, comença a

grunyir, a esgarrapar, a mossegar... Els seus adversaris reculen, amb les celles arrufades, sens dubte decebuts pel fet que la batussa s'acabi tan de pressa, si més no de moment.

–Ens tornarem a veure aviat, follet.

Els seus còmplices ja han girat cua, però el Nobuo llança una mirada assassina a la Hina quan la deixa anar de nou a terra.

–I tu, *kokeshi*, ara formes part del joc!

La Hina li treu la llengua, sense ànims. Ha tingut por. De moment, mira d'allisar-se l'uniforme.

–Afanya't, Yasuo, que farem tard!

No obté resposta. Llavors, sorpresa, s'adona que està tota sola darrere el menjador. El noi dels cabells verds ha desaparegut.